

en uddannelse, og først og fremmest at de kan det danske sprog. Derfor bør det også være et krav, at man kan dansk, hvis man ønsker at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Disse krav skal selvfølgelig følges op af nødvendige tilbud, således at det er muligt at leve op til kravene, og omvendt kræver det også, at det danske samfund stiller krav til sig selv for at opnå den ideelle ligestilling.

Byudvalget fremlagde også flere forslag til, hvorledes man kunne ændre bosætningsmønstret. Det gjaldt fordelingen af flygtninge imellem kommunerne, hvor der desværre ikke kunne opnås frivillige aftaler, men det gælder også bosætning inden for kommunerne. Her kan kommunerne ifølge Byudvalgets forslag anvende flere muligheder – også forslag, som endnu ikke er fuldt ud anvendt – men vi deltager i Socialdemokratiet gerne i drøftelser om yderligere initiativer, eventuelt i lokale områder, der kan bidrage til en hensigtsmæssig bosætning af flygtninge og indvandrere, ikke mindst af hensyn til en bedre fordeling af fremmedsprogede børn i skolerne.

Jeg har her nævnt et par eksempler på områder, hvor der fortsat bør sættes ind, og der kunne nævnes mange flere, men det tillader tiden ikke. Det afgørende er imidlertid, at det er tvungne nødvendigt, hvis de sociale problemer ikke skal forværres med social udstødning, ghettodannelse, stigende vold og kriminalitet til følge, at der bliver sat massivt ind i de belastede boligområder, og at der i øvrigt sker en forebyggende indsats i andre byområder for at undgå tendens til social udskillelse flere steder.

Vi er som sagt indstillet på at stille krav, men det er også nødvendigt, at der gøres en forstærket indsats med nye initiativer. Meget af det arbejde, der skal foregå, skal jo forestås af kommunerne, men det bør ske i et samarbejde med beboerne og med inddragelse af frivillige foreninger, boligforeninger, indvandrerforeninger og andre lokale kræfter.

Der er mange ideer og megen goodwill at hente herigennem og frem for alt kan et sådant samarbejde – jeg vil næsten sige nødvendigt samarbejde – blive et godt forum for den nødvendige dialog.

Det er en stor opgave, vi her taler om, og den klares ikke på 1 år eller 2, men som jeg sagde indledningsvis: Hvis udlændingepolitikken skal lykkes, er det nødvendigt, at vi fortsætter den sociale indsats i de byområder, hvor problemerne trænger sig på. Jeg håber, at de partier, der

står bag en ansvarlig udlændingepolitik, også er rede til samarbejde om at klare denne del af udlændingepolitikken.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil indlede med at takke alle partier, fordi de ville stå bag denne forespørgsel. Det er vigtigt, at partierne giver hinanden lejlighed til, også uden at der skal nås et konkret resultat i dag, at fremlægge grundholdninger og ønsker for en fremtidig udlændingepolitik. Derfor håber vi også, at alle partier vil afstå fra at fremsætte en dagsorden, idet vi netop finder, at eftermiddagens drøftelse bør være helt fri og fordomsfri uden at skulle ende med en udvandet konklusion, som flere partier skal være enige om.

En fri og saglig debat, hvor forskellene kendes og erkendes, er helt selvfølgelig og nødvendig i et demokrati og baner vejen for en folkelig debat, hvor forskellige meninger i udlændingepolitikken kan brydes og drøftes med samme selvfølgelighed som andre politiske emner.

Undertrykkelse af debatten derimod er den sikre vej til folkelig utilfredshed og dermed til skade for flygtningesagen.

Der er tværtimod brug for folkelig forståelse og folkelig opbakning til, at vi her i Folketinget finder løsninger med brede flertal og bred folkelig forståelse.

Med befolkningseksplosionen og den gabelnde afgrund mellem de rige og de fattige lande vil endnu flere forsøge at skabe sig et adgangskort til de rige lande ved at søge asyl eller opnå familiesammenføring.

For Venstre er det helt afgørende, at de fælles ressourcer i EU anvendes langt mere rationelt end i dag. Det er jo uhensigtsmæssigt, at enkeltlandene i Europa anvender så mange milliarder på at huse flygtningene i verdens dyreste lande. Det begrænser muligheden for at frigøre ressourcer til at sætte langt mere målrettet ind over for årsagen til flugt og vandring.

Asylproceduren fungerer ikke efter hensigten, og flygtningepolitikken ligger langt fra sit oprindelige mål. Vi hjælper alt for få forfulgte og bruger alt for mange ressourcer på fattigdomsflygtninge, der nok har et velbegrunnet ønske om en bedre tilværelse, men som vi ikke kan eller skal hjælpe over asylpolitikken.

Endelig kæmper vi i højere og højere grad med lykkeriddere og plattenslagere, som i ly af asylsystemet tager pladsen op for reelt forfulgte mennesker. Det bør der sættes en stopper for.